

תת"ע (חדרה) 920-10-24 - מדינת ישראל נ' מוחמד מואסי

תת"ע (חדרה) 920-10-24 - מדינת ישראל נ' מוחמד מואסישולם חדרה

תת"ע (חדרה) 920-10-24

מדינת ישראל

נגד

מוחמד מואסי

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחדרה

[06.04.2025]

כבוד השופטת עידית פלד

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 27.10.24.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובתגובה.

היה מקום לדחות את הבקשה על הסף בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש (רע"פ 2474/18 יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.07.2018; רע"פ 1711/20 סני חורי נ' מדינת ישראל (נבו 08.03.2020); ועפ"ת (מחוזי חיפה) 2044-09-23 קורקוס נ' מדינת ישראל, 12.9.23, פסקה 6); ומן הטעם שהוגשה באיחור ניכר. המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי 30 ימים מיום קבלת גזר הדין; ובענייננו, בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה על פיו פסק הדין בהיעדר הומצא למבקש ביום 7.11.24; כך שהבקשה לביטול פסק דין הוגשה כ-4 חודשים ממועד הידיעה אודות פסק הדין- שיהיו שלא הוסבר ושיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה (עפ"ת (מחוזי מרכז) 22350-03-22 חאלד אבו סמור נ' מדינת ישראל (נבו 12.05.2022).

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה.

בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון - אני סבורה כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שהמבקש קיבל את ההזמנה לדיון עם ההזמנה לדיון במועד ביצוע העבירה, והוא חתום על אישור קבלת הדו"ח, כפי העולה מהאישור אשר צורף לכתב האישום המצוי בתיק בית המשפט וגם צורף לתגובת המשיבה.

אישור קבלת הדו"ח כולל פרטים מפורטים, כולל מספר הדו"ח, פרטי המבקש, תאור העבירה, מועד התייצבות למשפט, וכן אישור קבלת הדו"ח וחתימת המבקש על גבי האישור. כך שקיימת אינדיקציה ברורה לידיעת המבקש אודות הדיון בו נשפט בהיעדרו.

העובדה כי הדו"ח עם ההזמנה לדיון נמסר לידי הנהג, מחייבת כי יהיה ער ללוחות הזמנים, וכי יהיה אחראי על הנעשה עם הדו"ח; ואין בטענות המבקש כדי להצדיק היעדרותו מן הדיון.

לפיכך, המבקש לא עמד בנטל ההוכחה המוטל על כתפיו, וניתן היה לדון אותו בהיעדרו.

אשר לתנאי השני - אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו.

עבירה לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה היא עבירת אחריות קפידה, ולפיכך טענת הנאשם לפיה לא היה מודע לתקינות הרכב אינה מספיקה; והנטל עובר לנאשם להראות כי לא היתה לו כל דרך אחרת להימנע מעשיית המעשה המיוחס לו, ועשה כל שניתן למנוע את העבירה. במקרה שלפנינו הנאשם הודה כי נהג ברכב ביום העבירה, ומהבקשה לא עולה כי עשה את כל שניתן וכל שלא ידו כדי למנוע את העבירה, והמבקש לא צרף כל ראיה לעניין זה ואף לא תצהיר מטעמו, ועל כן דין טענתו זו להידחות.

גם העונש שהושת על המבקש הינו סביר, בהתחשב במהות העבירה, ובעברו התעבורתי, כאשר בעברו עבירה דומה; ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

המבקש קיבל את יומו בבית המשפט והוא לא ניצל אותו מטעמים התלויים בו.

לפיכך, הבקשה נדחת, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, ח' ניסן תשפ"ה, 06 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.

עמוד 1